

La facultat pendent

Les velles lectures ressonen. Aquells rimats raonaments, mallorquins, consonants i romàntics: *Cap nació pot dir-se pobra si per les lletres reneix Poble que sa llengua cobra se recobra a si mateix...*

Les remors de les magnes renaixences. I en conseqüència, u ho intenta encara que sectors socials fins al moment allunyats i insensibles, aposten, si volen tèbiament, per l'antiga i renovada il·lusió dels valencians enamorats del verb...

El meu particular tribut. El verb, la parla, l'idioma, la llengua, la meua intimitat i biografia. Més també, i ni tan sols caldria dir-ho, les mil necessitats d'una societat completa. Els intents d'intuir els camins múltiples de la normalitat. L'esforç per contribuir a pensar en un futur desitjable i propi.

Bon dia, benvolguts lectors. I excuseu-me pel semilirisme precedent, però era massa gran la temptació, i no he pogut resistir-me a emmarcar els arguments que ompliran les línies següents.

Al gra, que és hora. Us donaré argumentacions obertes i incipients, però no sóc el pare de

la idea, ja antiga, ni tampoc crec que pel seu caràcter puga anar mai acompanyada de cap certificat de propietat. És una opció a debat, però susceptible d'aconseguir el màxim consens i suport.

Supose que no us defraudarà saber que parle de la hipotètica, vital i valenciana Facultat de Ciències Polítiques.

Facultat absent el 1991 de la nostra geografia universitària. Absent de la nostra societat.

Orfens som per això de l'escola màxima, d'aquella que contribuiria a formar els nostres polítics i governants, els tècnics i els diplomàtics valencians.

Hem de confiar en la intel·ligència natural dels agosarats valencians que han decidit o decidiran jugar en algun grau a la po-

lítica. Valencianistes de les diverses sensibilitats i nacionalistes inclosos.

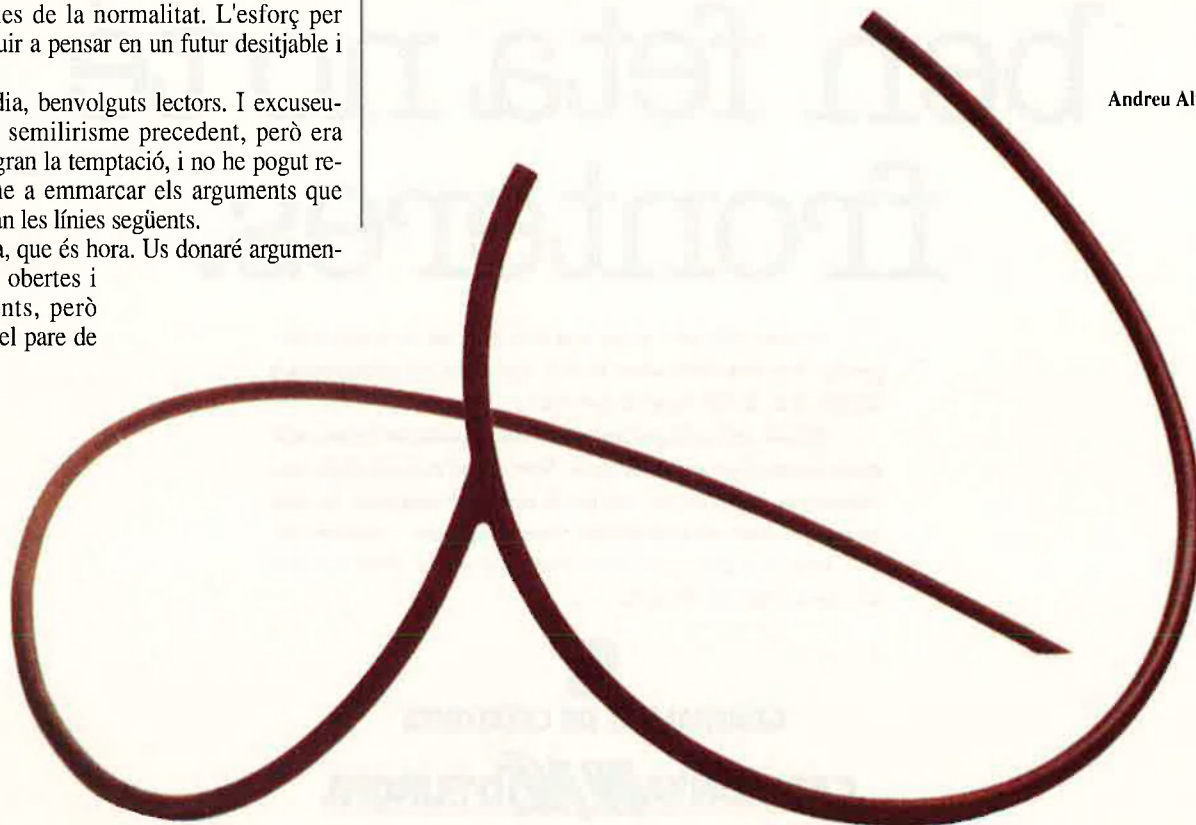
Intel·ligència natural i el quinquenni de parcial especialització que facilita la vida acadèmica a l'ús en l'àmbit valencià: llicenciatura de dret, llicenciatura d'econòmiques, o llicenciatura de qualsevol altra disciplina que sempre deixarà en condicions no òptimes el saber de l'aprenent de polític.

I no hauríem d'oblidar que, normalment, l'interessat o el seu grup d'afins manifesta/en una certa *pressa històrica* per rendibilitzar la vocació/troballa.

El poble valencià, tampoc ni tan sols caldria dir-ho, arrossega amb les mancances, i tots campegem el temporal com podem.

Una pregunta: ¿Quina classe política va-

Andreu Alfaro

lenciana podem obtenir si no comptem amb la dita facultat? Quina, que no es veja abocada a l'educació a distància, o forçada a viure fora durant cinc anys...

Viure fora. Viure a Madrid, a més...

Amb dictadura o amb democràcia, autònoms o hipercentralitzats, és *Madrid*, i amb cosmovisió madrilenyista, que ens ha de fer els polítics...? Una altra pregunta.

En veritat, alguna possibilitat de pal·liar en part tot açò es preveu a curt termini. Des d'instàncies de la societat civil que desitjarien comprometre's en un procés conduent a *construir* quadres professionals i polítics, capacitats i lliures per optar després en el supermercat de les ubicacions.

Però òbviament, la concreció que s'albira no pot ser la solució definitiva, per més que ara se'ns aparega com angoixosament preceptiva i d'una oportunitat indubtable.

Ens cal un pas més. El compromís institucional que faça realitat una facultat amb les dotacions corresponents. Ens cal que el tema acabe d'ubicar-se en el cap de qual-sevol rector magnífic valencià, i fonamentalment en el d'en Ramon Lapiedra, a qui hauríem de demanar que, amb la màxima urgència, fera possible (també en aquest punt) la coherència entre els programes amb què s'han guanyant les eleccions universitàries i les necessitats bàsiques d'una societat que es pretén nacionalitària.

També haurien de callar definitivament les meditates iniciatives de membres de diverses facultats, ara ja amb les perspectives obertes per l'establiment de la llicenciatura en Ciències Polítiques i Administració, i de la diplomatura en Gestió i Administració Pública, en el ventall de plans possibles.

I per últim s'ha d'aconseguir que des de la Generalitat valenciana s'entenga la prioritat i que l'honorable senyor conseller n'Antoni Escarré en potencie la materialització.

No parlem de cap despropòsit. I és un desafiament cordial que els màxims responsables poden perfectament fer seu.

Els i tots hauríem d'entendre que no hi haurà mai projecte valencià complet, tan plural i obert com es vulga, si s'ha de veure sotmès al handicap d'haver d'enviar per necessitat els seus fills pre-polítics a més de 350 km de distància.

Ponent enllà... a la Meseta que tant s'estima els monopolis.

També el dels cervells...

Rafael Company i Mateo

(Membre de la comissió gestora de Futur Valencià)

Racisme de la diferència i colonialisme progressista

El publicista occidental de prestigi sol aprofitar els esdeveniments públics per a recuperar velles lectures de biblioteca. Repassa els prestatges amb insistència i acaba per construir una opinió de circumstàncies que oriente de manera eficaç la seua percepció adolorida i perifèrica respecte al conflicte. Faig abstracció de les tertúlies precipitades, dels experts en geopolítica i de la resta de manífassers i doctes de cuina, i procure acostar-me a la lectura gratificant de Paul Balta, Bernard Lewis i al seu preciós treball sobre el llenguatge polític de l'Islam. Retorne als antics manuals d'història, a les velles lectures oblidades sobre el xiisme, els sunnites, a Maxime Rodinson i la literatura del partit Baas, la umma, el nasserisme i tot el que calga per a, malgrat tota la repugnància que es puga sentir per l'espectacle de la guerra, acumular conviccions i justificacions de les opcions a prendre i els aspectes que mereixen ser considerats.

Tot al contrari, l'intel·lectual espanyol és un professional de la firma del manifest. En una actitud gens seriosa que s'estén també en la perifèria, els seus coneixements de la cosmovisió musulmana els aconsegueix preferentment en les vacances de Pasqua i en la literatura postcolonial de bon conaisseur (ja siga en la modalitat D.H. Lawrence o en el Paul Bowles més recent).

El col·lectivisme del "signen aquest manifest" li permet compondre una imatge parcial de poble sotmès i simpàtic per al gaudi del progressista occidental limitada a la seua visió de turista accidental; de ferralla comprada en el zoco per a la decoració domèstica del professional liberal que il·lustra el reportatge fotogràfic d'ensenyar als amics.

No detecte el mateix compromís paral·lel a combatre el fanatisme tan intens des de les parcel·les de llibertat conquistades amb la racionalitat moderna —tan instrumental com es vulga, però amb calefacció central, vídeo-porter i antena parabòlica.

Sembla que és molt divertit jugar al racisme de la diferència, el qual, sota la màscara de l'antiimperialisme colonitzador de bell nou els musulmans i els condemna a identitats totalitàries i a estratègies d'integració comunitàries mítico-religioses que horroritzen la sensibilitat contemporània i feliçment han estat superades per la història occidental. A l'admirador del bon *sauvage* modern li encanta veure l'espectacle antropològic dels al-

tres patint imatges unificadores del món, mites dotadors de sentit i coneixement que en el fons no és capaç de resistir ni els quinze dies de "Nouvelles Frontières", tot i saber que molt a prop té al seu abast una ambaixada euro-americana.

Amb la modernitat hem aconseguit dotar-nos d'instruments de convivència civil i desenvolupar la possibilitat de projectes emancipadors, en l'equilibri entre les fórmules de cohesió tècnico-burocràtiques i la sana apatia de l'escepticisme privat respecte a allò públic.

Que, amb la ideologia democràtica de l'*habeas corpus*, de la llibertat religiosa, de l'objecció de consciència i del P.I.B. en creixement, l'experimentalisme polític dels intel·lectuals occidentals no troba espais per a la diversió, ¡què hi farem! II faut s'abêtir... amb les garanties tan denostades, i tot el que guanyem en convencions públiques i absència de laboratoris integristes ens ho estalviem de fer perillar tot el que de sòlida aposta axiològica personal podem aportar al desenvolupament del programa emancipador de la modernitat.

No saber ara de quin costat batallen el fanatisme i la intolerància que pateixen els altres, implica condemnar l'Islam a romandre de vacances en la història, com ha recordat l'exiliat iranià Daryus Shayegan en un magnífic llibre (el qual, tot siga dit, a València només haurem llegit Vicent Franch, un servidor, Josep Maria Felip i Joan Francesc Mira) sobre l'esquizofrènia cultural dels països tradicionals enfront de la modernitat.

La mala consciència occidental desvanida, quan ha trobat alguna revolució turística que tirar-se al pap, si s'ajunta amb el desig d'aplicar explicacions conspiratòries de la història típic de les deixalles de la cultura comunista europea, ens dona una combinació explosiva. És el "ja mi no m'enganyen!" que permetrà el dia després de la guerra comprovar que per culpa de la literaturització homosexual goitissoliana del món àrab i la necessitat de l'intel·lectual occidental de conservar les gil·labes i túniques dels altres per a poder disfrutar de vacances antropològiques, podem aforonar el nostre projecte —conflictiu no debades— d'identitat integradora i policultural.

Miquel Nadal i Tàrraga
Assagista